

ROMANIA LIBERA

APARE IN TOATE ZILELE

ABONAMENTE:

In Capitală: Pentru 1 an 30 lei; 6 luni 15 lei; 3 luni 8 lei.
In District: " 1 an 36 lei; 6 luni 18 lei; 3 luni 10 lei.
In Străinătate: " 1 an 48 lei; 6 luni 24 lei; 3 luni 12 lei.

Director: D. AUG. LAURIAN

Pentru Abonamente, Anunțuri și Reclame a se adresa:

In România: La administrație, Pasajul Român, No 3 bis, București; și la corespondenții ziarului din județe.
In Paris: La Société Havas, place du Bourse, 8.
In Viena: La Heinrich Schalek, 1. Wollzeile, 14, Bioul central de anunțuri pentru Austro-Ungaria.
In Hamburg: La Adolf Steiner, Gänsemarkt, 58, Bioul central de anunțuri pentru Germania.

ANUNCIURILE:

Linia mică pe pagina IV 30 bani.
Reclame pe pagina II-a 5 lei. — Reclame pe pagina III-a 2 lei.
Scrisorile nefrancate se refuză. — Articolii nepublicați nu se inapoaiază.
Pentru inserții și reclame, redacțunea nu este responsabilă.

STIRI TELEGRAFICE

din ziarele străine

Petersburg, 22 Iulie. Zgomotul ce circulă în cercurile politice despre pretinse propunerile guvernului rus la puter, ce ar avea de obicei o eventuală ocupare a Bulgariei și o presiune de exercită asupra Turciei spre a-și modifica atitudinea în ceea ce privește Bulgaria, este cu totul neîntemeiat. E posibil, ce e drept, ca aceasta să fie necesară în viitor, dar până acum nu s-a făcut nimic.

In privința întâlnirii ministrului de externe Giers cu prințul Bismarck și comitele Kalnoky nu s-a hotărât nimic precis; e probabil însă, că întâlnirea va fi separată și care din cel doi bărbați de Stat.

Constantinopol, 23 Iulie.

In cercurile de aci se desmintează zgomotele despre alianță viitoare ale Turciei și se asigură, că Sultanul a ferm decis a nu părăsi niște pe viitor politica sa de simplă observare și supraveghere a evenimentelor. De asemenea se desmintează că ambasada rusă ar fi adresat iatării, în septembra trecută, o notă în privința plății ratelor restante din despăgubirea de rezboi.

Fostul subsecretar de Stat în ministerul de finanțe, Wettendorf-bei, cu ocazia unei audieri de adio a fost decorat de Sultanul cu medalia de aur și de argint a ordinului Nișan-İmtiaz.

Berlin, 23 Iulie.

Ca la 60 de funcționari germani, angajați la căile ferate ruse, au fost congediați fară a se arăta motivul, de căci mai mulți au obținut cetățenia rusească.

Berlin, 23 Iulie.

Cunoscutul istoric Max Duncker a murit la Ausbach.

Max Duncker s-a născut la 1811 în Berlin; a fost fiul libraru lui Carol Duncker. Într-o luce parte la o ligă de studenți a fost condamnat la 6 ani închisoare în cete, dar s-a liberat în curând. Ca membru al adunării naționale germane la 1848 apărându-se împotriva lui, iar mai târziu în Camera din Berlin de la 1849 se numără întralăvechi. La anul 1859 a intrat în ministerul prusian; la 1861 a fost consilier politic pe lângă prințul moștenitor, apoi director general al arhivelor prusiene. Opera sa principală este *Istoria antichității*. Împreună cu Droysen a dirijat de la 1877 editura acestor prusiene din timpul regelui Frideric al doilea.

Berlin, 23 Iulie.

Ordinul împăratului în privința participării oficerilor la alergările de căi mai conține următoarele dispoziții interesante: Se interzice tuturor oficerilor să se întreacă în alergări cu Jockey sau cu domni, care încă după 1 Iulie (st. n.) au concurat cu Jockey, să călărescă căi de al posesorilor, cari nu sunt de talia oficerilor în societate, să primească despagubiri în bani, nici chiar în formă de cheltuile de drum, când călăresc căi ce aparțin altor domni, precum nici a se asocia, pentru a juca în comun căi de curse, cu persoane, care în societate sunt pe o treaptă inferioară de căi a oficerilor.

Paris, 23 Iulie.

Comitetul de apărare, ce s-a întrunit astăzi la ministerul de răsboiu, a respins propunerea de a se părăsi zidul de apărare al Parisului între Auteuil și Saint-Denis. Dintre 17 Membri prezenți au votat numai trei pentru părăsire, între care generalul Boulanger și Saussier. Toți ceilalți au votat contra ori s-au obținut de la vot.

Lemberg, 23 Iulie.

Din Varșovia se comunică foilor polone, că Tarul, trecând spre Polonia rusească, se va opri numai în Witebsk și Bialystok, spre a se convinge despre progresul ce vor fi făcuți regimenterile de dragoni de curând formată în urma reformei de cavalerie. Se fac dezastru și în Lituania pentru primirea Tarului, care însă nu se va opri la Wilna, ștarea de concentrare de trupe și cumpărători de căi în Basarabia este cu totul neîntemeiată.

Paris, 23 Iulie.

De și mai mulți membri ai cabinetului său opus energetic aplicările unor măsuri repressive economice față cu Italia, cu toate

astea ministerul a decis, ca navele italiene să intră în porturile franceze și ale germane, afară de taxele obișnuite, să mai plătească de tonă pentru vapoare 1—2 fr. și pentru corăbiile cu pânze 50 centime până la 1 fr. 20 c.

Spre a putea stabili instrucțiunile detaliate pentru negocierile ce vor reîncepe în privința închierii unei convenții de navigație cu Italia, d. Freycinet și-a părăsit proiectul de călătorie la Nantes.

Serviciul telegrafic al „României Libere”

Triest, 23 Iulie.

De ieri până azi la amiază au fost aici 6 persoane bolnave de holera și patru au murit.

Madrid, 24 Iulie.

Toate zgomotele despre criză au amuțit. Ministrul de finanțe și cel de lucrări publice au părăsit ideia de a demisiona. Se crede că mâine Cortesii își vor suspenda lucrările.

Montevideo, 24 Iulie

Fiind că foile opozitionii au reprodat un articol insultător pentru corpul diplomatic dintr-un ziar din Buenos-Aires, președintele Republicii, contrar dispozițiunilor constituționale și legii de presă, a pus să arunce în închisoare pe șase ziaristi. Corpul diplomatic a cerut liberarea lor. Știrile din urmă spun, că un ziarist francez a fost pus în libertate.

A se vedea ultime stiri pe pag. III-a

București, 14 Iulie.

La ordinea zilii în toată țara sunt alegerile comunale.

Cetățenii au drept să se pronunțe peste câtva timp sau pentru mărtinarea actualilor conducători comunali, sau pentru premenirea lor, sau în fine pentru înlocuire totală.

Cum își vor exercita ei acest drept, vom vedea.

A fi alegător, a avea dreptul să desemneze pe cutare și cutare persoană, anume pe unele și nu pe altele, ca demne pentru conducea afacerilor unei comune — nu e lucru puțin.

Cine știe alege, știe bine aprecia; cunoaște raporturile dintre fenomene, are idei calitative sau cantitative de principiul causalității în ordinea fizică și socială, este prin urmare ferit de interpretări nelogice și de experiențe esagerate. Cetățenii noștri alegători de sigur au toți această judecată largă și sănătoasă, căci altfel intelepta noastră stăpânire nu i-ar fi făcut alegători.

Tot timpul că a stat la cîrmă actualii membrii comunali, ai noștri cetățenii au avut destule ocazii ca să le cîntărească pricepera și să le judece onestitatea. El

știi acum dacă acești membri în afacerea x or în afacerea y s-au purtat bine sau rău, și dacă se puteau purta altfel, — și au destule cunoștințe și destul fond de judecată ca să se poată pronunța clar și conștiu pentru mărtinere sau pentru harnici și capabili înlocuitori.

Cu Dumnezeu înainte numai, — și vom merge bine.

In București, în special, sunt multe cestiuni importante la primărie.

Este, de pildă, canalizarea orașului și alimentarea lui cu apă, aciziile, imprumuturile, pavarea strădelor; ca cestiune mai recentă răscumpărarea tergului Moșilor, etc. etc.

De toate aceste afaceri cetățenii alegători sunt bine pătrunși; ei le cunosc desigur în amănunte, și și-au format deja convingerile asupra lor și asupra chipului de a fi confuse de către părinții orașului. Alegătorii și astăzi cui să dea increderea și votul lor, și pe cine să însărcineze cu manipularea banului public, și ca chibzuință și ca cinste.

Diferențele dintre fostul primar și actuala administrație comunala, pentru masa alegătorilor noștri sunt lucruri limpezi; ei nu așteaptă decât ziua pronunțării, — și dreptatea va apărea în cea mai intensă lumină.

Nu mai de ceva ne temem. Ne temem că parte mare din alegători vor fi coplesiti de indiferență în zilele de alegeri și nu se vor prezenta la vot.

Această nenorocire s'a întâmplat de multe ori la noi. S'au văzut alegători repetate de două—trei ori, din cauza că se prezintă săgeți în număr neîndestulător; ba se știe chiar că în oarecare localitate au fost zile de alegeri în care nu s'a prezintat nicăi măcar un singur alegător!...

Ar fi păcat ca localurile de alegeri să rămână goale, sau să nu intrunească pe toți cetățenii cu drepturi de alegător; căci ne trebuie multă lumină, — și dacă numai călău și vor aprinde săcările, tare ne e frică să nu rămânem tot în întuneric.

Azi se pune fundamental unei uzine de gaz, în curtea gării de Nord.

Gazul va fi extras din păcură. Instalația costă vrăjitor de 10.000 de lei.

Cunoscutul artist Ionescu a început o serie de reprezentări teatrale la Balta-Albă.

In laș se va înființa un spital pentru boala infecțioasă.

Zilele acestea a fost căldură mare în toată țara: pretutindeni cer senin și zăduș.

D. Ioan T. Purcărea din comuna Vulpești, județul Argeș, a dăruit comunei un local de școală construit de d-sa și înzestrat cu tot mobilierul necesar precum și un loc pe care comuna să și clădească un local pentru primărie, toate acestea în valoare de 6.000 lei.

In dosul cimitirului comunei Luciu, din județul Buzău, s'a găsit cadavrul unei femei anume Smaranda care fusese spânzurată de Ene Neacșu și Radu Ion Munteanu, fături din aceeași comună.

Până acum nu se știe de ce acești fături au omorât Smaranda.

In ziua de 9 Iulie curent, pe la orele 7 dimineață, d. Ioan Missir, administratorul moșiei Todirești, județul Roman, intărindu-se acasă de la camp, a intrat în odaia obiceiuită de sedere și s'a impuscat.

Se pretinde că pierderi materiale ar fi hotărât pe Missir să se sinucidă.

Vestind pe cititorii ei despre plecarea d-lui D. Aug. Laurian în Bavaria, *L'Indépendance Roumaine* ne întrebă pentru ce n-am desemnat zgomotul produs de unele foile că Directorul acestui ziar ar pleca în misiune cu banii ministerului cultelor.

Răspundem confrăților noștri printre alții întrebare: nu e mai bine ca acuzatorii să se desminte că își însină?

— Caliopi tu nu mă înțeleg!

— Cum să nu te înțeleg?

— Ești voiesc ca tu să mă iubești până la moarte ta!

— Si eu te voi iubi!

— Ești voiesc ca să fiu pentru vecinie a mea, pricep, să fiu nevasta mea, și când zise asta, o strană și mai tare de mână, se ardeacă încrețină, o coprinse peste mijloc și o sărută...

lar Caliopi când văză asta se uită ca speriată. Nici odată nu lăzise pe Zufilcar uitându-se așa la ea, nici odată nu a sărutat-o... Si că-i zise: să fie nevasta lui?!..

— Zufilcar de ce faci tu așa, de ce mă spusești acele vorbe?

— Dar când ești nu pot să trăesc fără de tine...

— Si cine zice să ne despărțim?

— Vreau dar să mă fi nevastă?

— Nu, asta nici odată, zise hotărătă Caliopi.

— Atunci de ce stați de vorbă cu mine?

— Dar al uitat că tu ești turc și ești creștină, și legea ta te oprește de a lăsa o creștină!

— Da, dar legea ta este mai bună, mai durătoare: nu oprește ca tu să ești de bărbat pe un turc!

— Apoi ești sunt bogată, tu ești sărac... totuși ar zice că mă voiesc pentru avuția mea!

— Fugă de la tatăl tău dacă mă iubești, și ești te voi iubi și atunci când nu vei avea nimic... Nu și doresc bogăția!

— Nu, nu, Zufilcar asta nu se poate.... Lasă-te de acel gând... Ah, de ce mi-ai zis tu acele vorbe?... Ce mult te iubeam până acum și acum tu singur măi opri ca să mai stai în apropierea ta.... Nu, nu poți să mă fi bărbat!

— Si iar veni rândul să plece Zufilcar cu corăbiile pe mare, și cine știe când se va mai întoarce? Poate nici odată...

CRONICA ZILEI

Acordându-se un congediu de o lună, cu începere de la 6 ale curentei, d-lui I. Bălăceanu, ministrul plenipotențiar al țării la Constantinopol, afacerile Legației vor fi gerate, în lipsă, de d. Al. Exarhu, consul general.

Acordându-se un congediu de două luni, cu începere de la 1 Iulie curent, d-lui G. V. Liteanu, ministrul plenipotențiar al țării la Berlin, afacerile Legației vor fi gerate, în lipsă, de d. secretar Dimitrie I. Ghica.

Pe la jumătatea lunii viitoare, arhiepiscopul catolic de aci se va duce la Roma,

Noul local al școalei de veterinarie (București) se va inaugura la toamnă, prin Octombrie.

D. boron de Mayr, ministrul Austriei, a plecat ieri la Viena.

De aci năiente, ofițerii elevi ai școalei militare de aplicație care vor fi trimiși în străinătate trebuie să facă, înainte de plecare, stagiu la trupă de cel puțin un an.

DIN AFARA

Ce trist era acum la plecare... Cătă du-
rere ducea cu sine.... Ea nu l zise nică o
vorbă de măngâiere, nu-l spuse că l iu-
bește așa precum ar fi dorit el, nu l zise
nimic, nimic...

Se întoarce apoi iar îndărăt.

Calopi nu mai alergă înaintea lui, nu l
mai zise că l a așteaptat cu dor, că i s'a
părut un veac până ce el a stat pe mare.
Nică nu l mai întrebă ce i-a adus din drum.

Cătă suferă acum bietul Zufilcar... Poate
și Calopi!... Dar ce să facă, cum să fie ea
nevasta unui ture? Toată lumea ar zice
că Zufilcar numai pentru bogăție a luat-o,
ar ride de ea totu și ales de bărbat
pe un păgân sărăc..... Nu, astă nu poate
să o facă... Ar blestem-o și tatăl său și
biserică și toată lumea.... De ce să vrea Zu-
filcar acest lucru?... De ce i-a zis el acele
vorbe?... Ce fericită era înainte de astă și
acum, acum suferă...

Iar Zufilcar suferă și mai mult. Căci el
iubea cu o dragoste ferbinte pe Caliope, și
vedea el acum că Caliope nu mai este aceea
care era până acum.

Il inconjoară, abea l vorbește o vorbă,
deci... și turcul încă are inimă, turcul încă
știe iubi cu dragostea adevărată și simte și
el durerea amorului fără nădejde....

De ce nu-mi zice dar ca să mă duc
din casa lor, de ce se mai duce pe la
frații mei, de ce mă stă zilnic în ochi ca
să o privesc, să mă imbat de frumusețea
ei, să fiu nebun de bunătatea ei, de ce, de
ce, -așa se întreba Zufilcar.

Tot nu i-ai schimbă gândirea, in-
trebă în ajunul unei plecări pe amre a sale
Zufilcar pe Caliope.

Nu pot să fac ceea ce mi ceri...
Cere-mi alt-ceva, cere-mi moartea, dar viața
nu pot că i-oi jefesc ţie... Prea multe ne-
despart!...

Caliope, Caliope, de ce cu toată lumea
ești bună, numai pe mine mă omori?!

O să-i treacă și ţie acest dor, și iar
va fi totul bine.

Da, o să-mi treacă, și iar va fi totul
bine—oță cu tristeță Zufilcar și să luă
adio de la Caliope.

Va pleca departe, departe, și cine știe
când se va mai întoarce? Poate nică odată!

Să nu uiți că te-am iubit cu dragoste
curată, și zise Zufilcar Caliope la despăr-
țire... Să ai grije și de frații mei, căci
poate nu o să mă mai întoarcă...

De ce mi zici astă acum, întrrebă cu
băndețe Caliope punându-și mâna pe u-
mărul lui Zufilcar și uitându-se cu iubire
în față tulburată a acelui.

Vezi, nici eu nu ţiua. Parcă aș simți
că nu o să ne mai vedem mai mult.

Nu zice astă Zufilcar, mă dor aceste
vorbe...

Ce-i pasă ţie de mine!, Dacă ţi-ar
pasa nu mă lăsa să mă duc așa nemă-
găiat...

Te iubesc Zufilcar ca insu-mi pe
mine, dar mi ceri prea mult!

Ei, lasă că nu l voi mai cere de
aci încolo nimic, și zise Zufilcar, o strânsă
apoii cu căldură de mâini și plecă...

Cine știe dacă se vor mai vedea?

Zufilcar plecă nemăngăiat și Caliope re-

mase întristată. Nu l văzuse încă nică odată
pe Zufilcar așa tulburat și ea știa că trebuia
să simtă mare durere Zufilcar când nu se mai poate stăpăni.

O să-i facă ceva pe drum, zise Caliope
și începu a tremura... Așa de mult
ar fi voit să-mi zică acum numai o vor-
bă lui Zufilcar, dar acela plecase, cora-
biile se leagănă colo pe Bosfor...

Se cui dar iute pe o terază, de unde
se vedea tot Bosforul, și de acolo începu
să dea adio cu batista... Poate că Zufilcar
va observa-o, și știa că de altă dată ce
mult se bucura, când îl da adio cu batista.

Zufilcar o să observă, și nică nu și mai
luă ochi după acea casă, în care un așa
dor lăsase el acum... Inima iar începu a
i se înclăzi.

Imi face cu batista... Mă iubește dar,
nu e supărată pe mine, mă va dori... își
zicea în sine Zufilcar, —apoi iar continua:
Dar ce nebun mai sunt, par că de altă
nu-mi săfăcea tot așa, și totuși după ce
spuse că aș dori o pentru vecinie, îmi
zise că nu mă voește... El, de ce mă mai
și tulbură cu batista, de ce nu mă lăsă a-
mărit cum sunt, ce-mi mă deșteaptă nă-
dejde ca apoi tot ea să mă ia, —și lăsă
ca Caliope să-l tot dea la adio, iar el se
întoarce, își culcă capul pe pânza unui ca-
tart... Il era capul așa de amețit, în cat
abia se mai ținea... Iar din ochii săi in-
cepură să curgă șiroale de lacrami...

O, și turcul știe iubi cu dragoste curată,
și el simte durerea amorului fără nădejde...
Peste o lună de zile într-o dimineață cu
acea veste il deșteptără din somn pe Kirie
Agatias, că corabia cu care se întorcea
Zufilcar cu prețul lănei și a grăului ce du-
se să vină, —ajungând aici în apropierea
Bosforului, să lovit de un vapor mare și
să cufundat cu oamenii cu tot...

Oamenii călări, așă scăpat, pe Zul-
ficar fină la ascuns Bosforul, căci nimeni
nu la mă văzut. Este de mirare cum el
năput să scape, când este o jucărie a
inota de la locul unde să cufundat cora-
bia și până la mal, —lucru pe care călă-
rul corăbier lău facut... Parcă a vrut
să moară cu voia...

Kirie Agatias când auzi asta, era să
crape de necaz.

Hoțul de ture mă furat, mă săracit,
mă omorit și apoi a fugit, zicea Agatias,
și se smulgea de păr ca unul ce și-a per-
dut tot ce a avut.

Dar nă fugit, Kirie Agatias, —a mu-
rit sărmănu de el, și ziceau corăbierii.

Pentru mine tot una e, ori a murit,
ori a fugit, destul că banii nu sunt, și a-
poi de ce a murit, zicea cu necaz în sine
Kirie Agatias, —să-mi fi adus mai nainte
banii!...

Iar că de ce a murit astă numai Bos-
forul ar fi știut să o spună, care i-a auzit
suspirul când l-a acoperit cu valurile sale,
și încă cine-va:

Caliope!

Pe Bosfor însă cine il înțelege că ce
șoptește, iar Caliope nu spuse nimic, ci în-
gălbenei ca ceară când auzi această veste,
se duse apoi la frații lui Zufilcar, și plâ-
nuie cu el împreună moartea lui Zufilcar, pe

care acum l-ar fi scăpat dacă l-ar fi putut,
nu i-ar mai fi zis că nu se poate, tu eşti
turc și legea ta opresc să iefti o creștină
de nevastă!... Nu i-ar mai zice: de ce-mi
vorbești de dragostea ta, când ești sunat
bogată și tu eşti sărac, toată lumea ar zice
că sunt o nebună cămă aleg de bărbat un
păgân sărac, care numai pentru bogăția
mea mă vrea!... Oh, dacă l-ar mai putea
zice acum Zufilcar: Fugă de la tatăl tău,
să fi săracă tot ca și eu și eu te voi iubi,
te voi iubi de nevastă!...

Toate sunt acum târziu... Numați Bosforul
va mai ști pe unde e Zufilcar, —și cu-i-a
spus Bosforul vre-odată ceva?

Caliope nu se mărtănușează o dată. Și Kirie
Agatias nu o săilea... Așa! Nunta
costă banii, și mai trebuie și zestre, și el
mai bucură și-ar fi scos un dinte de cătă
să dea un ban din pungă când nu se putu-
te aștepta că acel ban se aducă drept
căsigaș alii două trei banii...

Pe Caliope o lăsă frumusețea, se vesteji
de dor și durere... Nu o lăsă însă bună-
tatea! Ea se bucură dacă poate ajuta cu-
iva, și mai ales nu uită de frații lui Zu-
filcar...

Si încă una nu o mai lăsă: lacramile
de dorul lui Zufilcar!

Constantinopol, 3 Iulie. Ioan Rusu.

ECOURI STREINE

Scopitii.

Corespondentul din București al ziarului
Pester Lloyd crede a fi foarte probabil, că
nenorocita familie Golovanoff din strada Mo-
șilor a fost victimă răzbunării Scopitilor.
Corespondentul mai relevă faptul, că pe
când Scopitii sunt urmăriți riguroși în Ru-
sia, aici în România ei se bucură de pro-
tecționarea rusească, sub numele de Lipoveni.

Mare în foc.

O foaie din Moscova povestea, că la Baku,
pe Marea Caspică, unde se găsește mult
petroleu, fac oamenii adeseori excursiuni
de plăceră pe Mare, spre a aranja ciudate
fociuri de artificie său a să facă Mără, cum
se zice. Atât maiurile, că și fundul Mării
conține multă naftă; adeseori se făltă ga-
zurile la suprafața apelor, care începe să feare
carecum. Dându-se foc acestor gazuri, își
pare cuiva întrădelever că arde Marea. Un
calător zice, că nu se poate descrie o asemenea
priveliște în timpul nopții și că orice
îlluminațiu din orașele mari sunt ni-
mic pe lângă arderea Marii.

Un băiat plin de speranță.

Din Paris se scrie: «In Rue des Abes-
ses locuiesc băncierul Jolly cu familia sa.
Acum căteva zile cel mai mare fiu al
băncierului, un băiat de 16 ani, veni la
un giuvaeriu în Palais Royal, voind să
i vândă niște bijuterii prea prețioase ale
mamei sale. Giuvaerul prinse bănuiala
și opri giuvaericalele, că lăcașul său a
făcut poliția. Băiatul, temându-
se de urmăriile faptei sale, avea trebui să
bănuie să poată fugi. El adresă telegramă
următoare către bunicul său din Marsilia:
«Tata să împușcat din cauza datorilor,

să și bage degetul, acum trebuie să treacă
cu tot corpul.

Făind că își facea rău să vază pe băiatul
femei plângând, o așeză într-un fotoliu, luă
o batistă care era aruncată pe masă și-i
sterse obrazul.

Așa! vez! zicea el cu un ton măngă-
jios, ca un tată care se silește să potole-
ască ultimele spasmuri ale disperării co-
pilului lui. Aide, scumpă doamnă! potoles-
te-te, ce dracu! Fatală d-tale nu-i pierdută!
Ai s-o vezi! Ai s-o vezi!

Tot repetând făgăduiala aceasta în a că-
rei împlinire nică chiar el nu credea, după
că spuse Mărturie, că lăcașul său a
făcut poliția. Băiatul, temându-
se de urmăriile faptei sale, avea trebui să
bănuie să poată fugi. El adresă telegramă
următoare către bunicul său din Marsilia:
«Tata să împușcat din cauza datorilor,

să și bage degetul, acum trebuie să treacă
cu tot corpul.

Avuiese o dată un căine, și, fiind că
cainele acesta se lăsase a fi zdrobit d'o-
trăsuri, el sătuse trei săptămâni în pat și
în sfârșit să jurase să nu se mai lipescă
d'aci încolo nică de dobitoace nici de oameni.

In sfârșit crezuse să scape de ori-ce su-
părare când părăsise Indiile unde indelunga-
lă sedere și funcțiunile consulare pe care
le exercitase de multă vreme și tinea în
raport cu o mulțime de indivizi care aveau
proasta manie de a spune lui cum le mer-
geau afacerile, cum le mergea sănătatea,
ba chiar și ce supărări aveau în familie.

Ca să scape de toate necazurile astea se
îmbarcă el și proiectase să se întoarcă în
patria sa, să locuiescă într'un orășel de
provincie englez unde să nu aibă nici rude,
nici prieteni, nici cunoștințe.

Și acum iată că destinul lui nenorocit îl
chema să primească confidențele unora,
să steagă lacrimile altora, să ia o parte
activă la cea mai mișcătoare din toate a-
venturile de familie!

Cum dracu să pricepi o astfel de pro-
stie.

Și era așa de înțepat chiar pe sine în
cătă chiar favoritele lui lungi, odinioară ro-
șii, azi albite, și călcate cu fieru cu mare
grijă, acum își pierdeau simetria lor corec-
tă și se zburleau.

Însă onorabilul Drak era prins în an-
gajuri, și pentru că el avuiese nesocotință

sunt în mare mizerie; mandați telegrafic
opt mii franci!» Din nenorocire bătrânelui
din Marsilia, primind acea stire mincinoasă,
a fost lovit de apoplexie. Tânărul cel
plin de speranță se astă la recoare.

O dramă de familie

O mare nenorocire a isbit nu de mult
familia cavalerului Hollweg în Gross-Weiss-
sensee, Prusia. Tocmai se serba în famili-
euna de argint, la care veniseră și cei
doi fiu unul student în Düsseldorf, altul la
la Heidelberg Tineri, între cari mai mulți
din imprejurime, vorbeau de arme. Studen-
tul din Heidelberg descria construcția puștili
de repetiție. Spre a vedea cum se umblă
cu această armă, trecu în camera de arme.
Tânărul luă o pușcă cu două ţevi și, sără-
să se uite dacă era plină, începu să o mă-
nuzeze. Fratele său stătea rezemat de ușă.
Deodată pușca lăua foc. Fratele din Düssel-
dorf deținea un ţipă și alergă în camera de
armelor. Urmări căzuse în mijlocul odaiei scăldat în sânge. El primește un glonț în piept. Il ridică și
lăsă să așeză în pat. Fratele său, care se spuse
pușca din mână, se apropie și privește
lăsă în pat. Fratele său se urcă și se
încinge cu un șorț de mătăsată.

Toate sunt acum târziu... Numați Bosforul
va mai ști pe unde e Zufilcar, —și cu-i-a
spus Bosforul vre-odată ceva?

VARIETATI

Furtul de milioane. (Continuare). — Ca
și partizanii ligii patriotic secrete, fondată
odinioară de Mazzini, să și acuzați
din procesul de milioane își au limbajul
deosebit. Astfel vestita chitană a lui Lopez
se numea *borsetta* (pungușă) și *devozione*;
copia și *certificato* însemnă 100
franci. 1 *romanzo* însemnă 100 franci, etc.
Tommaso Lopez se numea Giacomo; Gori
inspectoare de penitenciar se numea Guea-
cio (Un-ochi) etc. — Lopez recunoaște că
dinsul a inventat această limbă.

Tangherlini este un servitor al Băncii
Naționale, care însoțise lăzile cu banii și
în primul proces a fost condamnat la 12
ani de reclusiune, pe care însă opinia publică
îl crede nevinovat. Lopez declară formal,
că e convins de inocența lui Tangherlini,
ceea ce face mare impresie asupra tuturor
și deșteaptă simpatie pentru Tangherlini.

Când președintele se adresează către

crăitorii americanii, și mai cu seamă, Ca-valerii lucrului.⁴ Ele constituie niște adevărate acte de apărare economică, de cari se servă nu numai Statele-Unite, ci și Canada, Colombia engleză, Australia și chiar insulele Sandwich. În Hawaii, s'a făcut o a treia lege asupra imigranților chinezi. Din luna lui Aprilie nu se mai primește Chinezii în acest regat, de căt numai dacă a pașapoarte și este opriți de a da asemenea pașapoarte ori căruil Chinez, care trăește din munca cu mainele.

D. Alexandru Teodor Puiu a donat biserică din comuna Miroslavesc, județul Suceava, următoarele obiecte: o evangeliu, un potir cu lingurită sa de argint polieit cu aur, o cruce de argint polieit cu aur, un serafim de alamă, un policandru cu 2 luminișuri și 2 sfesnice de alamă și un sfesnic mic.

D. Spiru G. Topali, proprietarul moșiei Chițocu, județul Vaslui, a donat 1.000 lei pentru repararea bisericii din comuna Lipovețu.

D. Mihalachi Costea, comerciant din Tecuci, a făcut o biserică în suburbia Tecuci-Now, cheltuind suma de lei 22.000.

Locuitorii din comuna Bodești, județul Vaslui au donat bisericii din acea comună 12 pogoane de pământ.

În noaptea de 1—2 iulie curenț locuitorii Matache Preda din comuna Ștefănești, județul Ialomița, de anii 90, culminându-se pe prispa casei D-lui Josef Crim, din comuna Preasna-Nouă, județul Ilfov, la care se astăla seceră, a două zi s'a găsit mort.

În ziua de 7 iulie curenț, tinerii gemeni Nedelciu și Maria, în etate de 20 ani, fiul lui Dumitru Stoian, din cătunul Dragomirești-din-Deal, comuna Popesci-Dragomirescu județul Ilfov, pe când se întorceau acasă de la seceră, au fost loviți de trăsnet și au rămas morți pe loc.

NECROLOG

Duminica trecută s'a înmormântat răpsatul Marin Mihăescu, profesor de geografie și istorie la școala Centrală de fete din Capitală, timp de 20 de ani neîntrerupt.

Un prieten al răpsatului, d. prof. I. Răureanu, a rostit în biserică acest discurs:

Fraților și iubișii concetățeni,

In prezența corpului nefnsufljet al acestui ce a fost Marin Mihăescu, scump amic al multora dintre noi, și cetea stigmat de toți căi l'au cunoscut, nu m' pot opri de a cugeta la verdicile cuvinte ale psalmistului: „omul ca irba, zilele lui ca floarea câmpului, așa va trece.” În adevăr, o mul este ca frunza, pe care vîntul toamnei o smulge de pe tulipă, el mai înainte său după ce își-a îndeplinit misiunea. Omul fizic se asemână cu floarea, care astăzii face ornamental naturei, iar mâine devine prada vierilor. Rămâne însă ceva: rămâne omul moral, memoria și faptele lui, când a fost bun în tot înțeleșul nobil al cuvintului. Asupra lor timpul, care distrug totul în calea, nu are nici o putere, dacă omul fizic, unit cu cel intelectual, a sătuit a deveni superior prin fapte folositoare și, familiei, tărei, omnierei în genere.

Marin Mihăescu a fost unul dintru, puținii aleși din mulți chemați, care a știut să realizeze acest nobil ideal. Prin munca, prin inteligență, prin inima sa, dar mai ales prin exemplarul conduită în societate, prin modestie, prin sentimentele oneste și

românești a știut să se facă respectat și iubit, adică să și prelungescă existența și după moarte, lăsând contemporanilor amintiri drage, posterității exemplu frumoase.

Marin Mihăescu s'a născut pe la anul 1825, în clasica Oltenie. Tatăl său preot în comuna Ghizdăvesti din județul Români, — comună de moșneni și moșnean el însuși, — servia altarul și își cultiva pământul rămas de la străbunii. În urma unui proces nedrept, intentat de un puternic al epocii, moșnenii pierduse moșia, după multe și indelungate judecăți. Atunci bătrânu, rămas fără mijloace, il trimis în reședința vechilor Bani unde il adăposti pe langă o ruđă. În Craiova, județul Marin își făcu studiile, absolvind cu succes clasele gimnaziale.

Iubitor de învățătură, pe care n' o putea continua din cauza neavera, începu a prezida lecțiuni particulare. Cu modul acesta, agonisind o mică sumă de bani, la 1852 veni în București unde, după un an de pregătire, își reincep și urmă studiile cu ardoare și devotament până la compleierea lor în colegiu St. Sava. Atunci eforia școalelor, după recomandarea bunilor lui profesori Zalomit și Laurian, de neștearsă amintire, îi încredință postul de sub director sau custode al bibliotecii naționale, unde își putu realiza și mai mult dorința de studiu, prin citire și meditare.

La 25 Octombrie 1860, nu numit profesor-suplinire la gimnaziul Sf. Sava, pe atunci una din cele mai dificile cadre; iar la 7 Septembrie 1864, profesor titular de istorie și geografie la școala centrală de fete, unde a funcționat până în momentul când moartea îi-a intrerupt cariera.

Marin Mihăescu, cumpătat, econom, laborios, prob, fu un model de virtute socială. Constituțios, devotat datoriei, iubitor al neamului său până la fanaticism, el fu un adevărat sacerdote al învățămintului și, după puterea și în sferele sale, un infocat apărător al naționalității.

Fără pretenții de erudiție, fără să credească dobat cu niscuri-va talente, el a produs relativ mai mult de căt aceiai cari atrag atenția prin cunoștințe superficiale, cari nu lasă prosteițiajel nimic de urmat și de admirat; nici un învățămant, nici o cugetare, nici o probă de laboare și de virtute, nici o urmă de înțelegere datoriei și înaltei chișinări a omului în această viață.

Marin Mihăescu lasă junimii studioase mai multe cărți didactice, elaborate orele de repaus; căci munca, care pentru orioș este o pedeapsă, pentru el constituia o condiție esențială a vieței intelectuale și morale. *Geografia* și fizică și politică, manualul său de *Istoria Universală* (antică, media și modernă), pentru usul școalelor secundare, publicate în cete 5 și 7 ediții, sunt copii lui intelectuali, ce îi vor purta numeroase în lipsa filor corporali, de care natura parimonioasă nu lăsă parte. Copiii lui mai sunt și tinerimea studioasă de ambele sexe, căreia îi lasă, pe largă bogăță intelectuală, și mica avere materială, a cărui dănsul impresună cu scump și neconsolabila lui soție, prin exces de muncă, de economie și de multe ori prin privații, pe cari puțini contemporani le-ar putea suferi.

Si spre ce toate acestea? Pentru ca să poată realiza că-e-va fapte naționale, cari și după moarte să servească patriei iubite. Da, din fericire, se mai găsește încă muritori de căi nemuritori, cari se lipsesc pe dinși de oră ce plăcere și adesea de multe lucru strict necesarie, spre a transmite urmășilor fapte folositoare, cari să le dea exemplul cel mai bun, devenit astăzi atât de rar. Marin Mihăescu a probat cu priros că a fost unul dintre căi ce fac a se renăște între noi — într-un secol așa de materialist, — virtutea străbună de sublimă abnegație.

Nici Maltar nici domnul Drack nu voiau să credă că domnul de Moray o să facă vre o dată una ca asta.

Cum-cum, domnul Drack, care se jurase, venind în strada François I, să rupă ori-ce relații cu familia astăzi blestemată, cum și cu stăruința de Laurență, făgădui să vine să vază înainte d'a părăsi Parisul.

— Si când socotestă să pleci? întrebă Maltar.

— Maine! răspunse Englezul.

— Maine? zise Laurență măhnită că pierde să de curând un prieten nou dar bine voitor pentru ea.

— Da, doamnă, da, măne.

Da și-zendo măhnită:

— Maine... peste opt—zise el—său peste cinci-spre-zece... său peste... Pot să sănăt... Voi pleca când vei fi mai puțin nenorocită, doamnă, și când îmi veți zice și d-ta și scumpa noastră Paulette: „Nu mai avem trebuință de d-ta, sir Elie Drack, poți pleca.”

V.

Ne aducem aminte că amiralul părăsise strada Varennes și se mutase în preajma Trocaderului, puțină vreme după omorul tenărului căruia — fiind că nimăn nu știa numele — și zicea fie-care amantul cel de dântă conte de Moray.

Acolo, — în strada Longchamps — își as-

românești și știut să se facă respectat și iubit, adică să și prelungescă existența și după moarte, lăsând contemporanilor amintiri drage, posterității exemplu frumoase.

Și cu ce s'a dus în mormânt acest preot al învățămintului, acest martir al datoriei, acest bătrân demn de alte timpuri,

mic prin poziția socială, mare prin calitatea susținutului, umil prin aspect și portare, sublim prin inimă și prin exemplu?

S'a dus cu singura măngăreacă ca a sciu și împliniească datoria în viață și după moarte, cu singura consolare că a fost și a rămas bun român și bun creștin cătrăt, că românești sapte a întocmit prin testamentul care va vorbi în locu, după trecrea lui în altă viață.

Nu mai v'amintesc aci despre semnele onorătoare ce îi s'a conferit de către cei ce au datoria să răsplătească virtutea. Pot afirma însă că îi s'a adus cele mai sincere mulțumiri în 30 ani de servicii. În decursul acestuia timp, el a stat Suveranul cătă miniștrii instrucțiunile publice, ca regrețul Crețescu, d-nii Crețulescu, Chițu, Urechia și alții, l'au felicitat de metodul întrebuit și de stăruința ce punea în pregătirea lecțiunilor. Și pentru Marin Mihăescu, asemenea mărturiri făcute în ocasiuni solemnă, și după cari nu umblase, erau de ajuns. A nu fi nedreptățit și persecutat, iată tot ce pretinde municișorul asudiu; pacea susținutului, care înlesnește laboarea, și cursul lin al unei viete oferite publicului: iată aspirația lui. Ca dorințe, în toată viață el n'a avut de căt una singură, dorință mare, nestinsă: fericirea tărei sale prin învățătură, prin laboare, prin virtute.

Și îl imită cu toții, săl' imite mai ales îniminea ca pe un adevărat om de caracter, — și poate zice antic — care, născut în obscuritatea unui umil sat, a fost capabil să devină o stea luminioasă. Fără avere, el își-a putut agonisi un tesaur — modest, dar neperitor — consecrat pentru susținerea religiei și luminarea tinerimii.

Și acum, dând ultima salutare bărbatului, îl căruia susțut a sburat în ceruri, săl' aducem meritul omagiu de a lăsă memoria, de a lăsă imita patriotismul, constanța amiciei, și tăria voinei, de a fi bine-cuvântat după moarte, precum fusese și în viață.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

